

[Viggo Starcke.]

man alligevel gøre det sådan op, at den massive del af de danske politikere, af den danske befolkning, står bagved denne politik. En samling og en enighed er her af den største betydning. Man kan ikke drive udenrigspolitik alene på følelser og på tværs af fornuften. Man kan godt drive udenrigspolitik på fornuften alene, men det er farligt i det lange løb, hvis det sker på tværs af følelser. Den udenrigspolitik, som bygger både på fornuften og på følelsen, på den klare tanke og det varme hjerte, den udenrigspolitik, som er en helhed, vil i det lange løb vise sig at være den kraftigste, den sikreste og den varigste.

For retsforbundet stiller det sig sådan, at vi i henhold til vort program er tilhængere af retsværn både udadtil og indadtil, vi er tilhængere af en retshåndhævelse, men vi er tilhængere af, at værnet skal bygge på frivillig hjælp; dels mener vi, der her er tale om en menneskeret, dels mener vi, at det giver værnet større effektivitet, særlig med moderne teknik. Og vi har erfaring derfor, når man ser på frihedsbevægelsen, når man ser på det, der er kernen i den danske hær, nemlig officerskorpset, som er frivilligt, og det danske politikorps, som også er frivilligt.

Hvis der skabes en nordisk defensiv neutralitetspagt, vil det betyde forøgede økonomiske byrder, som derigennem kan frygtes at give yderligere grobund for kommunismen. Dette vil man kunne modvirke gennem større produktion og større import. Det vil være af den største betydning, hvis der fra regeringens side kan gives en garanti for arbejdsfred, så produktionen kan foregå med den største effektivitet; og det vil være godt, om disse økonomiske byrder ikke kom som en tvang, der blev lagt på det danske folk, men kom som en gave fra det danske folk ved, at vi solidarisk påtog os foruden at arbejde for den normale produktion, for forbruget, at arbejde derudover for derigennem at afholde disse økonomiske byrder, f. eks. arbejdede en time mere om dagen; andre befolkningsklasser måtte så solidarisk og parallelt dermed bære tilsvarende byrder. Da dette er et spørgsmål, som angår hele det danske folks ve og vel, hele det danske folks kød og blod, mener retsforbundet, der repræsenterer ca. 100 000 vælgere, og som mener at have tilslutning dertil i meget store dele af det danske folk, at dette spørgsmål, inden det endelig afgøres, bør lægges ud til en folkeafstemning. Jeg tror, at det danske

folk vil føle, at det er folket selv, der må have det endelige ord i denne sag.

Der er mange af disse problemer, som må behandles med varsomhed. Det siges, at forsigtighed er en borgmesterdyd, men det er også nødvendigt at tale sandhed, og man må sige, at oprigtighed er en ministerdyd.

Med den frygt, der ligger over menneskene, opstår uvilkårligt det spørgsmål: hvad kommer krig egentlig af? Er det på grund af menneskenes ondskab eller på grund af menneskenes dårskab? Jeg tror ikke, årsagerne er så vanskelige at finde, fordi man ganske simpelt kan læse sig til dem i fredstraktaterne. I fredstraktaterne står altid, hvad den tabende part skal afstå til den sejrende part, og det har op igennem historien indtil trivialitet næsten altid været jord og handelsprivilegier. Noget af det, der skiller nationerne og folkeslagene fra hinanden, er alle de skranker, barrierer og jentæpper, menneskene selv skaber i en tid, da hele den moderne teknik og hele den moderne samfærdsel viser hen imod en samarbejdende verden. Hvis menneskene ikke vil dette samarbejde med det gode og fjerne de skranker, de selv har bygget op, så kommer krigen, fordi naturens kræfter er sådan, at den siger: hvis I ikke vil med det gode, så skal I med det onde.

En af de klareste militærhjerner, som vor tid har, er vistnok supreme commander, general Eisenhower. Jeg vil gerne have lov til at citere et par ord. Han skriver i sin bog „Korstog i Europa“:

„Militært beredskab er ikke nok. Kommunismens brændende fortalere forstår at vinde terræn, hvor mennesker behandles uretfærdigt. Ideologien appellerer ikke til italieneren eller franskmænden eller sydamerikaneren som sådan, men til mænd, der er blevet desperate, fordi de mangler de almindeligste livsforhold. I den retning har kommunismen muligheder for at vinde indpas alle vegne. Overalt, hvor befolkningens utilfredshed bunder i undertrykkelse eller fattigdom eller sultende børn, vil kommunismen formå at indlede en offensiv, som våben ikke kan standse. Utilfredsheden kan udvikle sig til revolution og revolution til socialt kaos. Det endelige resultat bliver diktaturet. Imod en sådan taktik er det håbløst at have tiltro til militær overlegenhed.“
Og general Eisenhower fortsætter:

„Hvis alle tilhængerne af demokratiet ikke i tide beviser deres almene forståelse af, at menneskets frihed står på spil,